

UDKAST 11. september 2017

Forslag til lov om ændring af lov om offentlige betalinger m.v.

§ 1

I lov om offentlige betalinger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 798 af 28. juni 2007, som ændret ved § 9 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, foretages følgende ændringer:

1. Som fodnote til lovens titel indsættes:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets/Kommissionens direktiv 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, EU-Tidende 2014, nr. L 133, side 1.

2. Efter § 7 indsættes:

§ 7a. Offentlige myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer,

- 1) som er udstedt som følge af opfyldelse af kontrakter omfattet af direktiv 2014/55/EU, 2009/81/EF, direktiv 2014/23/EU, direktiv 2014/24/EU eller direktiv 2014/25/EU, og
- 2) som er i overensstemmelse med den europæiske standard for elektronisk fakturering.

Stk. 2. Kravet i stk. 1 finder ikke anvendelse på

- 1) elektroniske fakturaer udstedt som følge af opfyldelse af kontrakter, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/81/EF af 13. juli 2009 om samordning af fremgangsmåderne ved ordregivende myndigheders eller ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet og om ændring af direktiv 2004/17/EF og 2004/18/EF (EU-Tidende 2009, nr. L 216, side 76) (forsvars- og sikkerhedsdirektivet),
- 2) kontrakter og projektkonkurrencer, som ikke er omfattet af forsvars- og sikkerhedsdirektivet i henhold til forsvars- og sikkerhedsdirektivets artikel 8, 12 og 13,
- 3) kontrakter og projektkonkurrencer, der ikke er undtaget efter nr. 1 eller 2, når beskyttelsen af væsentlige nationale sikkerhedsinteresser ikke kan sikres ved mindre indgribende foranstaltninger, eller
- 4) kontrakter eller projektkonkurrencer, hvor udbuddet eller opfyldelsen heraf er erklæret hemmelig eller skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger efter lovgivningen og ordregiveren har bestemt, at de berørte væsentlige sikkerhedsinteresser ikke kan sikres ved mindre indgribende foranstaltninger.

3. I § 12, *stk. 1*, *stk. 3* og *stk. 6*, ændres ”§§1-8” til: ”§§1-7 og § 8”.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 27. november 2018.

Stk. 2. § 7a finder anvendelse for statslige myndigheder og indkøbscentraler 18 måneder fra EU-Kommissionens offentliggørelse af den europæiske standard for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende.

Stk. 3. § 7a finder anvendelse for andre offentlige myndigheder og ordregivende enheder 30 måneder fra EU-Kommissionens offentliggørelse af den europæiske standard for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

- 1. Indledning*
- 2. Lovforslagets hovedindhold*
- 3. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige*
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet*
- 5. De administrative konsekvenser for borgerne*
- 6. De miljømæssige konsekvenser*
- 7. Forholdet til EU-retten*
- 8. Hørte myndigheder og organisationer mv.*
- 9. Sammenfattende skema*

1. Indledning

Formålet med dette lovforslag er, at implementere direktiv om elektronisk fakturering i forbindelse med offentligt udbud, jf. Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv (EU) 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud(e-faktureringsdirektivet).

Hovedindholdet i e-faktureringsdirektivet er, at der i medlemsstaterne skal stilles krav om, at offentlige myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer i forbindelse med de kontrakter, der bliver indgået i forbindelse med et offentligt udbud.

Digitalisering af arbejdsgange og processer spiller en større og større rolle ved udvikling af en effektiv forretning såvel for private virksomheder som for den offentlige sektor. Digitalisering er under forsat hastig udvikling både nationalt og internationalt. Danmark har på 15 år undergået en enestående omstilling til digital offentlig forvaltning, kommunikation, administration og service. Set i europæisk regi er Danmark frontløbere. Danmark har i løbet af de seneste år gjort store fremskridt med hensyn til virksomhedernes integration af digital teknologi, og er derfor et af de førende lande på EU-plan. Det store fokus på tilpasning af både lovgivning og kontinuerlig digitalisering af den offentlige sektor har smittet af på de danske virksomheder. Det fremgår af *Europas digitale statusrapport fra 2017 for Danmark*, at danske virksomheder har en digitaliseringsscore på 45 pct., hvortil EU-gennemsnittet ligger på omkring 22 pct.

Danmark er ligeledes et af de førende lande inden for elektronisk fakturering, hvor Danmark siden 2011 har været rangeret som nr. 2 i forhold til udbredelsen og anvendelsen af elektronisk fakturering. Danmark skal derfor sigte efter at fastholde denne position, ved at udvikle og understøtte en mere

digital udbuds- og indkøbsproces og den dertilhørende elektroniske fakturering samt den fælleseuropæiske infrastruktur. Denne udvikling og understøttelse skal være med til at skabe mere effektive processer, og dermed reducere transaktionsomkostningerne for både det offentlige og private samt disses leverandører. Dertil kommer ambitionsniveauet for EU-Kommissionen, som fremgår af deres meddelelse ”Udnyttelse af fordelene ved elektronisk fakturering i Europa” KOM (2010) 712, hvor de opfordrer til, at elektronisk fakturering senest i 2020 bliver den fremherskende form for fakturering i Den Europæiske Union.

Offentlige myndigheder skal, allerede i dag, sende og modtage regninger, herunder fakturaer, i elektronisk format. Samtidig skal regninger, der sendes til den offentlige myndighed, opfylde bestemte krav med hensyn til indhold og format. Dette fremgår af bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder. Dette krav gælder uanset, om der er tale om et køb i forbindelse med et offentligt udbud, almindelige køb eller ved kontraktindgåelse af en væsentlig mindre størrelse.

Med lovforslaget stilles der som noget nyt tillige krav om, at offentlige myndigheder mv. skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, som er udarbejdet i overensstemmelse med en europæisk standard.

Anvendelsesområdet for lovforslaget er bredere, da flere offentlige myndigheder og visse dele af den private sektor vil blive omfattet af forslaget. Kravene i lovforslaget til de offentlige myndigheder mv. indebærer modtagelse og behandling af elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med en europæisk standard. Lovforslagets regulering gælder kun ved køb eller kontrakter i forbindelse med offentlige udbud.

En række medlemsstater, herunder Danmark, har allerede national lovgivning, som regulerer elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige indkøb i hele eller dele af den offentlige sektor. Disse løsninger er for det meste baseret på nationale standarder, hvor de fleste ikke er interoperable. Derfor vurderes det at være hensigtsmæssigt at indføre europæiske standarder for elektronisk fakturering for at fremme interoperabiliten på tværs af EU's grænser, for i sidste ende at skabe bedre vilkår for handel og et digitalt sammenhængende EU.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1 Anvendelsesområde

2.1.1. Gældende ret

Elektronisk fakturering er reguleret i regler udstedt i medfør af lovens § 7, stk. 1.

I bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder er det fastsat, at offentlige myndigheder skal sende og modtage regninger i elektronisk format. Kravet til at offentlige myndigheder skal sende regning, herunder fakturaer, elektronisk, fremgår af bekendtgørelsens § 1, stk. 1. Derudover fremgår det at bekendtgørelsens § 5, stk. 2, at offentlige

myndigheder skal kunne modtage regninger udarbejdet i overensstemmelse det såkaldte OIOUBL-format. Kravene gælder for al betalingsforvaltning, dvs. uanset, om der er tale om et køb i forbindelse med et offentligt udbud, almindelige køb eller ved kontraktsindgåelse af en væsentlig mindre størrelse. Bekendtgørelsen har nogle få undtagelser, der fremgår af bekendtgørelsens § 1, skt. 2.

I bekendtgørelse nr. 354 af 26. marts 2010 om information i og transport af OIOUBL elektronisk regning til brug for elektronisk afregning med offentlige myndigheder reguleres det, hvad en elektronisk faktura skal indeholde, når den er sendt i OIOUBL-formatet.

Anvendelsesområdet i gældende ret er begrænset til offentlige myndigheder, og der gælder visse fritagelsesmuligheder i forhold til selvejende institutioner under kommunerne og regionerne. Begge bekendtgørelser omfatter elektronisk afregning med offentlige myndigheder, uanset om den elektroniske fakturering sker som led i et offentligt udbud, eller om der er tale om et køb under udbudsgrænsen. Reglerne om elektronisk afregning omfatter, fakturaer, rykkere samt kreditnotaer mv. og er således ikke begrænset til fakturaer alene.

Det følger af bekendtgørelse nr. 354 af 26. marts 2010 om information i og transport af OIOUBL elektronisk regning til brug for elektronisk afregning med offentlige myndigheder, at offentlige myndigheder skal sende og modtage elektroniske regninger, som opfylder kravene i OIOUBL, via en transportinfrastruktur, som opfylder kravene i OIORASP. Disse tekniske krav gælder for offentlig elektronisk afregning reguleret i bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder.

2.1.2. e-faktureringsdirektivet

I 2014 blev Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (udbudsdirektivet) vedtaget. I forlængelse af dette direktiv, blev der vedtaget en række relaterede direktiver, vedrørende offentlige udbud inden for EU. Et af disse direktiver er, direktiv om elektronisk fakturering i forbindelse med offentligt udbud, jf. Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv (EU) 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud(e-faktureringsdirektivet).

Af præambelbetragtningerne til e-faktureringsdirektivet fremgår det blandt andet, at der mangler en fælles europæisk standard på området for elektronisk fakturering. Flere medlemsstater har som følge heraf udviklet deres egne tekniske løsninger. Denne praksis fører til forskellige standarder inden for elektronisk fakturering i EU, hvilket ifølge præambelen vurderes at være uhensigtsmæssigt for samhandlen inden for EU. Det fremgår endvidere af præambelbetragtningerne, at e-faktureringsdirektivet vil være med til at fremme anvendelsen og indførelsen af elektronisk fakturering ved at sikre en semantisk interoperabilitet og forbedre retssikkerheden ved fælles regulering. Interoperabilitet, det vil sige det forhold, at systemerne kan samarbejde, skal gøre det muligt for medlemsstaterne, de ordregivende myndigheder, de ordregivende enheder og de økonomiske aktører at skabe betydelige fordele i form af besparelser, miljømæssig indvirkning og en reduktion af den administrative byrde ved anvendelse af elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud. Endeligt er det også hensigten, at standardiseringen af elektronisk fakturering vil supplere bestræbelserne på at fremme anvendelsen af elektronisk udbud inden for EU.

Målene for e-faktureringsdirektivet kan derfor sammenfattes således, at markeds- og handelshindringer ved offentlige udbud fjernes og erstattes af en fælles interoperabel løsning.

Af e-faktureringsdirektivets artikel 2 fremgår det, at anvendelsesområdet er elektroniske fakturaer, der er udstedt som følge af opfyldelse af kontrakter, som direktiv 2009/81/EF, direktiv 2014/23/EU, direktiv 2014/24/EU eller direktiv 2014/25/EU finder anvendelse på. I dansk ret er disse direktiver implementeret således:

Direktiv 2009/81/EF er implementeret i dansk ret ved regler fastsat i medfør af § 1, § 2, stk. 1, og § 3 i lov om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af bygge- og anlægskontrakter og indkøb mv., jf. lovbekendtgørelse nr. 600 af 30. juni 1992, som ændret ved § 16 i lov nr. 415 af 31. maj 2000 og lov nr. 492 af 12. maj 2010, jf. bekendtgørelse nr. 892 af 17. august 2011 om ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet.

Direktiv 2014/23/EU er implementeret i bekendtgørelse nr. 1625 af 15. december 2015 om tildeling af koncessionskontrakter.

Direktiv 2014/24/EU er implementeret i udbudsloven, jf. lov nr. 1564 af 15. december 2015.

Direktiv 2014/25/EU er implementeret ved bekendtgørelse nr. 1624 af 15. december 2015 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

I forhold til ordregivende enheder gælder direktiv 2009/81/EF, direktiv 2014/23/EU, direktiv 2014/24/EU eller direktiv 2014/25/EU for organisationer, der har en vis tilknytning til den offentlige sektor.

Graden af tilknytning varierer en smule fra direktiv til direktiv, men fælles for alle fire direktiver er, at de opstiller hver især en række objektive kriterier, der skal være opfyldt for, at en kontrakt eller et udbud er omfattet af det konkrete direktiv. Afklaringen af, hvorvidt en konkret kontrakt eller udbud er omfattet af e-faktureringsdirektivet, og dermed denne lov, beror således på en konkret vurdering af, om kriterierne i et af de fire direktiverne finder anvendelse i forhold til kontrakten eller udbuddet. I praksis vil alle kontrakter, køb og udbud, som er omfattet af udbudsloven være omfattet af e-faktureringsdirektivet.

e-faktureringsdirektivet artikel 7 indeholder krav om, at medlemsstaterne skal sikre, at de offentlige myndigheder og ordregivende enheder modtager og behandler elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard for elektronisk fakturering. e-faktureringsdirektivet giver ligeledes mulighed for, at der udover den europæiske standard for elektronisk fakturering kan anvendes nationale standarder sideløbende med den europæiske standard for elektronisk fakturering, hvis disse ikke er i strid med den europæiske standard for elektronisk fakturering.

Kommissionen har anmodet den relevante europæiske standardiseringsorganisation om at udarbejde en europæisk standard for elektronisk fakturering. [Den europæiske standard vil forventeligt være tilgængelig til juli 2017 og vil blive offentliggjort i EU-tidende]

Lovforslaget berører ikke afsenderens ret til at vælge, om vedkommende vil sende sin faktura via den europæiske standard for elektronisk fakturering, nationale eller andre tekniske standarder eller i papirformat. Det er modtagerne, altså de offentlige myndigheder og ordregivende enheder, der

forpligtes til at modtage og behandle fakturaen, såfremt denne er udarbejdet i overensstemmelse med den europæiske standard.

2.1.3. Finansministeriets overvejelser og forslag

Af lovforslagets § 7a, stk. 1, og § 7a, stk. 1, nr. 1, fremgår det, hvilke enheder der er omfattet, og anvendelsesområdet for reguleringen, som anført ovenfor. Anvendelsesområdet uddybes yderligere i bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser nedenfor.

Med lovforslaget stilles der som noget nyt tillige krav om, at offentlige myndigheder mv. skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, som er udarbejdet i overensstemmelse med en europæisk standard.

Desuden medfører lovforslaget, at flere offentlige myndigheder og visse dele af den private sektor vil blive omfattet af kravet om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, når der stilles krav om anvendelse af de europæiske standarder for elektronisk fakturering.

Lovforslagets § 7a, stk. 1, udformes således, at den implementerer e-faktureringsdirektivets artikel 7, hvorefter offentlige myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer inden for e-faktureringsdirektivets anvendelsesområde.

§ 7a, stk. 1, nr. 2, indeholder krav om, at elektroniske fakturaer skal udarbejdes i overensstemmelse med den europæiske standard. Lovforslagets § 7a, stk. 1, nr. 2, fastslår, at offentlige myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, der er udarbejdet i henhold til den europæiske standard.

I forhold til kvaliteten og detaljeringsgraden af den europæiske standard (European norm) og de tilhørende syntakser fastlægger den europæiske standard fra CEN, at medlemsstaterne kan udarbejde såkaldte "Core Invoice Usage Specifications". I "Core Invoice Usage Specifications" kan medlemsstaterne stille yderligere krav til kvaliteten og indholdet af en faktura, udover det, som er obligatorisk i normen. "Core Invoice Usage Specifications" er et forsøg på at standardisere praksis, så det bliver gennemskueligt for leverandørerne, hvilke krav der stilles i forskellige lande og brancher. Den skal ligeledes sikre, at datakvaliteten af fakturaer udarbejdet i henhold til de europæiske syntakser får samme kvalitet som OIOUBL, eksempelvis ved at stille krav om angivelse af antal og stykpris for en vare, så den offentlige modtager automatisk kan regne prisen efter.

Lovforslagets § 7a, stk. 1 og stk. 2, har til formål at implementere e-faktureringsdirektivets artikel 2, som regulerer direktivets anvendelsesområde.

Med lovforslagets § 7a, stk. 2, afgrænses lovens anvendelsesområde overfor Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/81/EF af 13. juli 2009, hvis udbuddet og opfyldelsen af kontrakten er erklæret hemmelig eller skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger i overensstemmelse med gældende love eller administrative bestemmelser i en medlemsstat, og forudsat at medlemsstaten har fastslået, at de berørte væsentlige interesser ikke kan sikres ved mindre indgribende foranstaltninger.

Ved siden af denne afgrænsning gælder artikel 346, stk. 1, litra a, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Efter denne bestemmelse finder hverken loven eller forsvars- og sikkerhedsdirektivet anvendelse, hvis anvendelsen af disse regler vil forpligte EU-medlemsstaterne til at

udlevere oplysninger, hvis videregivelse medlemsstaten betragter som stridende mod medlemsstatens væsentligste sikkerhedsinteresser. Dette følger af direktivets præambelbetragtning nr. 16.

Det fastslås i § 7a, stk. 2, at loven ikke finder anvendelse, hvis forsvars- og sikkerhedsdirektivet finder anvendelse. Det gælder blandt andet indkøb af militært udstyr, defineret som udstyr specielt udformet eller tilpasset til militære formål og bestemt til brug som våben, ammunition eller krigsmateriel. Om en elektronisk faktura er omfattet af forsvars- og sikkerhedsdirektivet fastslås ud fra nævnte direktivs bestemmelser.

For en nærmere gennemgang af, hvornår forsvars- og sikkerhedsdirektivet finder anvendelse i udbudssituationer, henvises til lovbemærkningerne til udbudslovens § 23 jf. Folketingstidende A, L 19 (2015-16) Forslag til udbudsloven, side 72f.

3. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

De økonomiske konsekvenser for det offentlige vil være relativt begrænsede. Det vurderes, at der vil være omstillingsomkostninger på op mod 22,3 mio. kr. på samfundsplan, fordelt på årene 2018 og 2019 for staten henholdsvis kommuner og regioner.

Siden 2007 har offentlige myndigheder i Danmark været underlagt elektronisk betalingsforvaltning efter regler udstedt i medfør af lovens § 7, stk. 1., hvor det fremgår, at finansministeren efter forhandling med de berørte myndigheder, herunder de kommunale parter, kan fastsætte regler om offentlige myndigheders anvendelse af elektronisk betalingsforvaltning, herunder elektronisk ordreafgivelse. Der er derfor allerede oprettet en infrastruktur, som understøtter elektronisk betalingsforvaltning, herunder e-fakturerings, som bliver benyttet i vid udstrækning. Det vurderes derfor, at lovforslaget ikke vil have væsentlige økonomiske konsekvenser for det offentlige.

I forhold til lovforslagets anvendelsesområde vil der være selvejende institutioner, offentlige institutioner, foreninger og fonde mv., der i dag kan undtages fra de gældende krav i medfør af lovens § 12, stk. 5 eller 6., hvor kommuner og regioner selv kan undtage og hvor statslige myndigheder kan undtage efter forhandling med Finansministeren. Disse undtagne institutioner vil fremadrettet blive omfattet af lovforslaget, og dermed kravet om at skulle kunne modtage og behandle elektronisk fakturering via den europæiske data-standard (EN) i forbindelse med offentlige udbud. Dette betyder, at de vil skulle indgå aftale med en serviceleverandør, der kan omdanne elektroniske fakturaer fra den europæiske eller danske standard (data-standard) til et format, der er læsbart i institutionernes økonomisystemer. Der vil således være omkostninger til oprettelse og etablering af en serviceaftale samt til løbende drift.

Der findes ikke noget samlet overblik over offentlige institutioner, der er undtaget fra bekendtgørelse om elektroniske afregning med offentlige myndigheder gennem lov om offentlige betalingers § 12, stk. 5 og stk. 6. Derfor er der, gennem kontakt til relevante offentlige myndigheder og gennemgang af statistisk materiale, udarbejdet et vægtet skøn over hvor mange offentlige institutioner, der kan være undtaget fra bestemmelser i bekendtgørelse om elektronisk afregning med offentlige myndigheder.

På baggrund af et vægtet skøn vurderes det, at op mod 217 statslige selvejende institutioner, 172 kommunale selvejende institutioner fordelt over 62 kommuner, samt 252 § 60-selskaber pr. 2017 kan være undtaget af gældende bekendtgørelse om elektroniske afregning med offentlige myndigheder jf. §

12 stk. 2-3. Undtagne offentlige institutioner vil efter lovforslaget blive omfattet af kravet om, at skulle kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer. Opgørelsen af kommunale selvejende institutioner og § 60-selskaber bygger på et estimat, udarbejdet af datagrundlag publiceret hos Erhvervsstyrelsen og Undervisningsministeriet ”*Redegørelse om kommuners og regioners deltagelse i erhvervsdrivende selskaber mv.*” fra 2014. Nedenfor redegøres der for de enkelte gruppers estimerede omkostninger ved lovændringen. Grupperne er inddelt i statslige institutioner, kommunale institutioner, regioner og § 60-selskaber.

Det vurderes, at statslige myndigheder og statslige selvejende institutioner vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 10,5 mio. kr. Etablering og tilretning udføres af systemerne Navision Stat og IndFak, som forvaltes af Moderniseringsstyrelsen. Fem statslige myndigheder ligger uden for Moderniseringsstyrelsens systemer og vil selv skulle indgå separate aftaler med deres serviceleverandør og tilpasse egne økonomisystemer. Udgifter til dette vurderes på baggrund af dialog med danske serviceleverandører og en estimeret tilretningspris at være 450.000 kr.

Det vurderes, at de 98 kommuner og de kommunale selvejende institutioner vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for i alt 6,5 mio. kr. Der vurderes samlet at være yderligere udgifter til etablering på 1,5 mio. kr. samt løbende driftsomkostninger på 1,3 mio.kr. pr. år, for de selvejende kommunale institutioner der kan være undtaget af gældende bekendtgørelse om elektronisk afregning med offentlige myndigheder.

Det vurderes, at de 5 regioner vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for 300.000 kr. Det vurderes ligeledes, at regionerne samlet set vil have ekstra udgifter til aftaler med serviceleverandørerne på 9.000 kr. pr. år.

Det vurderes, at § 60-selskaber vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for 2,2 mio. kr. Flere § 60-selskaber vil have mulighed for at tilslutte sig en kommunal aftale med en serviceleverandør, og det vurderes derfor ikke, at der vil være ekstra udgifter til disse aftaler.

Omkostningerne forbundet med at overholde kravene i henhold til det foreslåede for statslige myndigheder og indkøbscentraler påføres fra 2018 og frem. For ordregivende enheder, kommuner og regioner vil omkostningerne hertil først påføres fra 2019 og frem.

Det er muligt at søge EU kommissionen om midler til implementering af e-faktureringsdirektivet via netværket ”Connecting Europe Facility” (CEF), og dermed midler til tilretning af eksisterende løsninger samt etablering af nye løsninger. Økonomiske støtte fra CEF er op til 75 pct. af de støtteberettigende omkostninger.

De administrative konsekvenser for det offentlige vil være relativt begrænsede, da hovedparten af de offentlige myndigheder allerede i dag har indrettet deres systemer til anvendelse af elektronisk fakturering og betalingsforvaltning i øvrigt.

Det vurderes i en vis udstrækning at have positive administrative konsekvenser for de institutioner mv., der ikke allerede måtte have indrettet deres systemer til e-fakturering, da det vurderes, at myndighederne vil få bedre overblik og lettere ved samlet at håndtere fakturering, når det foregår elektronisk og efter samme standard.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

De erhvervsøkonomiske konsekvenser for erhvervslivet vurderes generelt at være positive.

Det vurderes, at lovforslaget har visse økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, da de ordregivende enheder får udgifter til retning af økonomisystemer og aftalen med serviceleverandører, idet disse ordregivende enheder er underlagt udbudsloven og derfor kommer til også at skulle understøtte elektronisk afregning via den europæiske datastandard (CEN EN). Der er tale om mindre omstillingsomkostninger samt mindre løbende omkostninger for erhvervslivet. Da der ikke findes nogen opgørelse af ordregivende enheder, og disse skal identificeres ud fra en konkret vurdering, har det ikke været muligt at identificere de nøjagtige økonomiske konsekvenser. Det vurderes umiddelbart, at disse samlet set ikke vil overstige 4 mio. kr. i hverken omstillingsomkostninger eller løbende omkostninger. Da der er tale om et skøn, tages der forbehold for de økonomiske konsekvenser.

Det må forventes, at erhvervslivet vil bevæge sig i retning af den europæiske standard, da denne vil understøtte forretningsprocesser i EU, og samtidig understøtte blandt andet offentlige myndigheders krav til elektronisk samhandel i Danmark.

På det danske marked eksisterer der flere serviceleverandører, som understøtter afsendelse og modtagelse af elektroniske samhandelsdokumenter. Flere af disse leverandører understøtter allerede nu både europæiske og internationale datastandarder. Kravet om anvendelse af en europæisk standard for elektronisk fakturering vurderes at ville skabe mere konkurrence blandt leverandører. Det forventes, at serviceleverandører, der i dag kun understøtter den danske datastandard (OIOUBL), vil migrerer mod en europæisk standard (CEN EN), således at disse serviceleverandører i fremtiden kan understøtte krav om europæiske datastandarder fra blandt andet offentlige myndigheder i Danmark.

Der vurderes at være mindre efterlevelseseffekter ved lovforslaget, da de danske serviceleverandører i forvejen understøtter den danske datastandard (OIOUBL), men skal omstille sig til den europæiske standard. Der åbnes med lovgivning op for understøttelse af en ny datastandard på et dansk marked, som er meget modent på elektronisk samhandel, når der sammenlignes på EU-plan. Der vil med tiden kunne opnås store besparelser i takt med, at den elektroniske samhandel på tværs af EU's indre marked harmoniseres til et fælles niveau.

5. De administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud (EØS-relevant tekst), EU-Tidende 2014, L 133, side 1 (e-faktureringsdirektivet).

e-faktureringsdirektivet finder anvendelse fra den 27. november 2018 for statslige myndigheder. For ikke-statslige myndigheder (kommunale og regionale myndigheder) og ordregivende enheder kan medlemsstaterne udskyde implementeringen af national lovgivning indtil 30 måneder efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard for elektronisk fakturering i Den

Europæiske Unions Tidende. [Den europæiske standard er der opnået enighed om i juli 2017. Offentliggørelse forventes i oktober 2017]

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Udkast til lovforslag har i perioden fra den **xx** til den **yy** været sendt i høring ved følgende myndigheder og organisationer mv.:

[Udkast til lovforsalg har været i høring hos samtlige øvrige ministeriers departementer, + under udarbejdelse]

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	De positive konsekvenser er allerede opnået med implementering af gældende bekendtgørelse om elektroniske afregning med offentlig myndighed.	<p>Det vurderes, at statslige myndigheder og statslige selvejende institutioner har udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 10 mio. kr.</p> <p>Det vurderes, at kommuner og kommunale selvejende institutioner har udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for 7,5 mio. kr. Der vurderes at være yderligere udgifter til løbende driftsomkostninger på 1,3 mio.kr. pr. år for de selvejende kommunale institutioner.</p> <p>Det vurderes, at regionerne har udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for 3 mio. kr.</p>
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	De positive konsekvenser er allerede opnået med implementering af gældende bekendtgørelse om elektroniske afregning med offentlig myndighed.	De administrative konsekvenser for det offentlige vil være relativt begrænset, da hovedparten af de offentlige myndigheder

		allerede i dag har indrettet deres systemer til anvendelse af elektroniske fakturering og betalingsforvaltning i øvrigt
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Der vil med tiden kunne opnås store besparelser, når elektronisk samhandel over europæiske grænser for alvor vinder ind.	Mindre omstillingsomkostninger Det vurderes umiddelbart, at disse ikke vil overstige 4 mio. kr. i hverken omstillingsomkostninger eller løbende omkostninger. Da der er tale om et skøn, tages der forbehold for de økonomiske konsekvenser.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget har ikke i sig selv administrative konsekvenser for erhvervslivet.	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget indeholder forslag til bestemmelser, der implementerer e-faktureringsdirektivet.</p> <p>e-faktureringsdirektivet, som blev vedtaget den 16. april 2014, finder anvendelse fra den 27. november 2018 for statslige myndigheder og fra den 27. november 2019 for ikke-statslige myndigheder samt ordregivende enheder.</p>	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Lovforslaget er en implementering af Europa-Parlamentets og Rådets/Kommissionens direktiv 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud. Dele af e-faktureringsdirektivets bestemmelser er indarbejdet som bemærkninger til lovforslaget, da det materielle indhold i høj grad kan implementeres ved beskrivelse i bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Til nr. 2

Det følger af den foreslåede § 7a, *stk. 1*, at offentlige myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler forpligtiges til at modtage og behandle elektroniske fakturaer, som er udstedt til opfyldelse af kontrakter, omfattet af lovforslagets § 7a, stk. 1, nr. 1. Med det foreslåede stk. 1 implementeres e-faktureringsdirektivets artikel 7.

Offentlige myndigheder defineres som statslige, regionale eller kommunale myndigheder, offentligretlige organer, sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer.

Ved offentligretlige organer forstås, juridiske personer:

- 1) der er oprettet specielt med henblik på at imødekomme almenhedens behov, dog ikke behov af industriel eller kommerciel karakter,
- 2) som er en juridisk person og
- 3) hvis drift enten for størstedelens vedkommende finansieres af staten, regionale eller lokale myndigheder eller andre offentligretlige organer, eller hvis drift er underlagt disses kontrol, eller hvortil staten, regionale eller lokale myndigheder eller andre offentligretlige organer udpeger mere end halvdelen af medlemmerne i administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet hvor mere end halvdelen af medlemmerne udpeges af staten, regionale eller lokale myndigheder eller andre offentligretlige organer. Denne definition er i overensstemmelse med udbudslovens definition af offentligretlige organer.

Det følger således af det foreslåede, at bestemmelsen omfatter alle statslige, regionale og lokale myndigheder, offentligretlige organer og sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer.

Begrebet ordregivende myndigheder skal forstås i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivets artikel 2, litra 6, hvor de defineres som statslige, regionale og kommunale myndigheder, offentligretlige organer og sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer.

Begrebet ikke-statslige ordregivende myndigheder skal forstås i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivets artikel 2, litra 7, hvor de defineres som ordregivende myndigheder, der ikke er omfattet af definitionen af statslige ordregivende myndigheder. Statslige ordregivende myndigheder er de ordregivere, der er oplistet i udbudsdirektivets bilag I (direktiv 2014/24/EU). Det er Folketinget, Rigsrevisionen, Domstolsstyrelsen samt alle ministerier med underliggende styrelser og institutioner. Ikke-statslige ordregivende myndigheder er blandt andet kommuner, regioner og andre offentligretlige organer.

Generelt vil disse ordregivende myndigheder blive betegnet som offentlige myndigheder, i dansk kontekst, som er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 7a. Sondringen er relevant i forhold til ikrafttrædelsesdatoen jf. lovforslagets § 2, hvoraf det fremgår, at der er forskellige ikrafttrædelsesdatoer for statslige myndigheder og ikke-statslige myndigheder.

Begrebet ordregivende enheder defineres i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivets artikel 2, litra 9.

Begrebet ordregivende enheder er ikke udtømmende. Der må i de enkelte enheder foretages en konkret vurdering af, hvorvidt enheden kan betegnes som en ordregivende enhed, som dermed er omfattet af lovforslaget.

Ordregiver defineres som statslige, regionale og kommunale myndigheder, offentligretlige organer og sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer. Ordregiverbegrebet omfatter ikke kun staten, regionerne og kommunerne, men også en stor gruppe almennyttige organer, der på den ene eller den anden måde er kontrolleret af det offentlige.

Ordregivende enheder omfatter ligeledes statslige og kommunale myndigheder og offentligretlige organer når de optræder som forsyningsvirksomheder samt private forsyningsvirksomheder, som driver virksomhed på grundlag af særlige eller eksklusive rettigheder, der er indrømmet af en kompetent myndighed i en medlemsstat.

Begrebet skal forstås i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 9, hvor det fremgår at ordregivende enheder, defineres jf. artikel 1, nr. 17), i direktiv 2009/81/EF, artikel 7, stk. 1 og 2, i direktiv 2014/23/EU og artikel 4, stk. 1, i direktiv 2014/25/EU.

Indkøbscentraler defineres som en ordregiver, der foretager centraliserede indkøbsaktiviteter på vegne af andre ordregivere.

En indkøbscentral er derfor en ordregiver, der på vedvarende basis fungerer som grossist for andre ordregivere eller indgår kontrakter eller rammeaftaler, der kan anvendes af andre ordregivere, jf. definitionen af centraliserede indkøbsaktiviteter findes i udbudslovens § 24, nr. 6, hvor centraliserede indkøbsaktiviteter defineres som aktiviteter, der udføres på vedvarende basis og vedrører indkøb af varer eller tjenesteydelser til brug for andre ordregivere eller tildeling af offentlige kontrakter eller indgåelse af rammeaftaler om bygge- og anlægsarbejder, varer eller tjenesteydelser til brug for andre ordregivere. Som eksempel kan fremhæves Statens og Kommunernes Indkøbs Service A/S (SKI), som er en indkøbscentral.

Begrebet skal forstås i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 8, hvor det fremgår, at indkøbscentraler defineres som en ordregiver, der foretager centraliserede indkøbsaktiviteter på vegne af andre ordregivere.

Med den foreslåede § 7a, *stk. 1, nr. 1*, fastslås omfanget af offentlige myndigheders, ordregivende enheders og indkøbscentrales pligt til at kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer ved offentlige udbud. Pligten gælder elektronisk fakturering, der foretages som opfyldelse af kontrakter, der er omfattet af direktiv 2009/81/EF, direktiv 2014/23/EU, direktiv 2014/24/EU eller direktiv 2014/25/EU. Der henvises til de almindelige bemærkninger oven for i afsnit 2.1.3

Med den foreslåede § 7a, *stk. 1, nr. 2* fastsættes det, at offentlige myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard for elektronisk fakturering.

Begrebet elektronisk faktura skal forstås i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 1, hvor denne defineres som en faktura, der er udstedt, sendt og modtaget i et struktureret elektronisk format, der gør det muligt at behandle den automatisk og elektronisk. Inden for den europæiske standard bør kun maskinlæsbare fakturaer, som modtageren kan behandle automatisk og digitalt,

betragtes som værende i overensstemmelse med den europæiske standard for elektronisk fakturering. Billedfiler bør derfor ikke kunne betragtes som en elektronisk faktura i henhold til den foreslåede bestemmelse eller e-faktureringsdirektivet. Definitionerne på en europæisk standard fremgår nedenfor.

e-faktureringsdirektivets artikel 7 indeholder krav om, at medlemsstaterne skal sikre, at de offentlige myndigheder og ordregivende enheder modtager og behandler elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard for elektronisk fakturering. Det følger af e-faktureringsdirektivet, at standarden bør fastsætte og beskrive de kerneelementer, som en elektronisk faktura altid skal indeholde, og dermed gøre det lettere at sende og modtage elektroniske fakturaer mellem systemer, som er baseret på forskellige tekniske standarder.

e-faktureringsdirektivet giver mulighed for, at der udover den europæiske standard for elektronisk fakturering kan anvendes nationale standarder sideløbende med den europæiske standard for elektronisk fakturering, hvis disse ikke er i strid med den europæiske standard for elektronisk fakturering. Det følger af præambelbetragtning nr. 5, at den europæiske standard hverken bør erstatte eksisterende nationale standarder eller begrænse anvendelsen heraf, og at det bør være muligt fortsat at anvende nationale standarder sideløbende med den europæiske standard. Regler for nationale standarder mv. fastsættes som hidtil i medfør af § 7, stk. 1.

Begrebet europæisk standard skal forstås i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 11, hvor en europæisk standard er defineret som en teknisk specifikation (standard), der er vedtaget af en europæisk anerkendt standardiseringsorganisation, til gentagen eller konstant anvendelse, men hvis overholdelse ikke er obligatorisk, som for eksempel CEN, CENELEC eller ETSI, der alle er en del af den Europæiske Komite for Standardisering.

Kommissionen har anmodet den relevante europæiske standardiseringsorganisation om at udarbejde en europæisk standard for elektronisk fakturering. [Den europæiske standard er vedtaget, den forventes offentliggjort i EU-tidende til oktober 2017]

Lovforslaget berører ikke afsenderens ret til at vælge, om vedkommende vil sende sin faktura via den europæiske standard for elektronisk fakturering, nationale eller andre tekniske standarder eller i papirformat. Derimod er modtagerne, jf. stk. 1, forpligtet til at modtage og behandle fakturaen, såfremt denne er udarbejdet i overensstemmelse med den europæiske standard.

I den foreslåede § 7a, *stk. 2, nr. 1*, afgrænses anvendelsesområdet af loven således, at den ikke finder anvendelse, hvis forsvars- og sikkerhedsdirektivet finder anvendelse. Det gælder blandt andet indkøb af militært udstyr, defineret som udstyr specielt udformet eller tilpasset til militære formål og bestemt til brug som våben, ammunition eller krigsmateriel. Om en kontrakt er omfattet af forsvars- og sikkerhedsdirektivet fastslås ud fra nævnte direktivs bestemmelser.

Undtagelsen fra loven gælder i henhold til bestemmelsens nr. 2 også kontrakter om militære aktiver, som er særligt undtaget fra forsvars- og sikkerhedsdirektivet i medfør af dette direktivs undtagelsesbestemmelser i artikel 8, 12 og 13. For disse indkøb gælder således alene i relevante tilfælde de almindelige traktatretlige principper forudsat indkøbet har en klar grænseoverskridende interesse.

Med den foreslåede nr. 3 er kontrakter, som ikke undtages fra loven som følge af, at det er omfattet af forsvars- og sikkerhedsdirektivet eller er undtaget efter sidstnævnte, kun undtaget fra loven i det omfang, at beskyttelsen af væsentlige sikkerhedsinteresser ikke kan sikres ved mindre indgribende

foranstaltninger. Dette kunne eksempelvis være, at ordregiveren i udbuddet stiller krav om, at de oplysninger, som ordregiveren videregiver i forbindelse med udbuddet, holdes fortrolige.

Med bestemmelsens nr. 4 fastslås, at en kontrakt kan undtages, hvis indkøbet (udbuddet) og kontrakten eller projektkonkurrencen er erklæret hemmelig, hvis den skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger i henhold til gældende regler, og ordregiveren har vurderet, at de berørte væsentlige sikkerhedsinteresser ikke kan sikres ved mindre indgribende foranstaltninger. En kontrakt gennemføres under overholdelse af særlige sikkerhedsforanstaltninger, hvis der f.eks. gælder særlige sikkerhedsprocedurer fastsat af en efterretningstjeneste, som af hensyn til disses hemmeligholdelse ikke kan beskrives som vilkår i et udbudsmateriale.

Til nr. 3

Der er tale om konsekvensændringer som følge af indførelse af den foreslåede § 7a, der har et andet anvendelsesområde end resten af loven. Det følger af de foreslåede ændringer, at lovens anvendelsesområde fastholdes for de eksisterende bestemmelser i loven, så implementeringen af e-faktureringsdirektivet ikke påvirker de gældende bestemmelser i loven.

Det foreslås, at ændre § 12, stk. 1, stk. 3 og stk. 6, således det specifikke anvendelsesområde for § 7a, jf. § 7a, stk. 1, gælder for alle offentlige myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler, uden de undtagelser, der i øvrigt fremgår af § 12.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 27. november 2018. Bestemmelsen er overensstemmende med e-faktureringsdirektivets artikel 11 om gennemførelse af direktivet i national ret. Det fremgår af e-faktureringsdirektivets artikel 11 stk. 1, at medlemsstaterne senest den 27. november 2018 skal vedtage national lovgivning med henblik på at efterkomme direktivet.

Med bestemmelsens stk. 2 foreslås det, at loven finder anvendelse for statslige myndigheder og indkøbscentraler 18 måneder fra EU-Kommissionens offentliggørelse af den europæiske standard for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende. Dette er muligt, da e-faktureringsdirektivets artikel 11 stk. 2, giver mulighed for at fravige artikel 11, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne kan udskyde ikrafttrædelsesdatoen i forhold til statslige myndigheder og indkøbscentraler indtil 18 måneder efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende.

Lovforslagets ikrafttrædelse i forhold til indkøbscentraler er ligeledes fastsat på baggrund af præambelbetragtning nr. 38, hvoraf det fremgår, at muligheden for at udskyde ikrafttrædelse indtil 30 måneder for kommuner og regioner og ordregivende enheder ikke bør gælde for indkøbscentraler.

Med bestemmelsens stk. 2 foreslås det, at loven finder anvendelse for kommuner og regioner og ordregivende enheder 30 måneder fra EU-Kommissionens offentliggørelse af den europæiske standard for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende. Ligesom ved ovenstående fremgår denne fleksibilitet af e-faktureringsdirektivets artikel 11 stk. 2, der giver mulighed for at fravige artikel 11, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne kan udskyde ikrafttrædelsesdatoen i forhold til kommuner og

regioner og ordregivende enheder indtil 30 måneder efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende.

Ovenstående bestemmelser har til hensigt at give de påvirkede enheder mulighed for at udføre og forberede det nødvendige arbejde, således disse kan leve op til den europæiske standard.

[Den europæiske standard er vedtaget. Den forventes offentliggjort i EU-tidende til oktober 2017]

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om offentlige betalinger mv., jf. lovbekendtgørelse nr. 798 af 28. juni 2007, som ændret ved § 9 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, foretages følgende ændringer:</p> <p>1. Som fodnote til lovens titel indsættes: »Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets/Kommissionens direktiv 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, EU-Tidende 2014, nr. L 133, side 1«</p> <p>2. Efter § 7 indsættes: »§ 7a Offentlige myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, 1) som er udstedt som følge af opfyldelse af kontrakter, som er omfattet af direktiv 2014/55/EU, 2009/81/EF, direktiv 2014/23/EU, direktiv 2014/24/EU eller direktiv 2014/25/EU, og 2) som er i overensstemmelse med den europæiske standard for elektronisk fakturering. Stk. 2. Kravet i stk. 1 finder ikke anvendelse på elektroniske fakturaer udstedt som følge af opfyldelse af kontrakter, der henhører under direktiv 2009/81/EF, hvis udbuddet og opfyldelsen af kontrakten er erklæret hemmelig eller skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger i overensstemmelse med gældende love eller administrative bestemmelser i en medlemsstat, og forudsat at medlemsstaten har fastslået, at de berørte væsentlige interesser ikke kan sikres ved mindre indgribende foranstaltninger.</p> <p>3. I § 12, stk. 1, stk. 3 og stk. 6, ændres ”§§1-8” til: ”§§1-7 og § 8”.</p>

<p>§ 12. §§ 1-8 omfatter selvejende institutioner mv., hvis driftsbudget er optaget på bevillingslov.</p> <p>Stk. 2. §§ 1-7 omfatter endvidere selvejende institutioner mv., som en kommune eller region har indgået driftsoverenskomst med.</p> <p>Stk. 3. §§ 1-8 og regler udstedt i medfør heraf finder tillige anvendelse for institutioner, foreninger, fonde mv.,</p> <p>1) hvis udgifter eller regnskabsmæssige underskud dækkes ved statstilskud eller ved bidrag, afgift eller anden indtægt i henhold til lov, eller</p> <p>2) som modtager kapitalindskud, tilskud, lån, garanti eller anden støtte fra staten eller en institution mv., som er omfattet af nr. 1, såfremt kapitalinskuddet mv. har væsentlig betydning for modtageren.</p> <p>Stk. 4. Stk. 1-3 finder dog ikke anvendelse i det omfang, der i anden lovgivning er regler om betalingsforvaltning, som ikke er forenelige med loven eller regler fastsat efter loven.</p> <p>Stk. 5. Vedkommende kommune eller region kan undtage selvejende institutioner som nævnt i stk. 2 fra bestemmelserne i §§ 1-7.</p> <p>Stk. 6. Vedkommende minister kan efter forhandling med finansministeren undtage institutioner, foreninger og fonde mv. som nævnt i stk. 3 fra bestemmelserne i §§ 1-8.</p>	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>Stk. 1. Loven træder i kraft den 27. november 2018.</p> <p>Stk. 2. § 7a finder anvendelse for statslige myndigheder og indkøbscentraler 18 måneder fra EU-Kommissionens offentliggørelse af den europæiske standard for elektronisk fakturering i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>.</p> <p>Stk. 3. § 7a finder anvendelse for andre offentlige myndigheder og ordregivende enheder 30 måneder fra EU-Kommissionens offentliggørelse af den europæiske standard for elektronisk fakturering i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>.</p>
---	--